

Formanden: Uden at kunne give nogen authentisk Gjentagelse af de Ord, der faldt, er jeg dog maatte i Stand til nogenlunde nøgagtig at kunne gengive de Ytringer, der kom fra den høitærede Justitsminister. Saavidt jeg opfattede det, gik de ud paa, at saafremt der efter de Udtalelser, som han vilde indhente fra sin Sagkyndige, viste sig for ham nogen Udfigt til, at det tilfattede Resultat med en Sags Anlæggelse vilde kunne komme tilstede, saa vilde han foretage Sags Anlæggelse; i modsat Fald derimod ikke.

Berg: Jeg skal forlade dette Spørgsmaal, og jeg vil da som Udgangspunkt slutte mig til en Bemærkning, som faldt fra det ærede Medlem for Rigtigheden af Amts 4de Valgkreds (Schjorring). Det ærede Medlem udtalte, at det forekom ham høist besynderligt — om det just ikke var Udtrykkene, saa dog Tanken — at man i saadanne Tilfælde strax skulde føle sig beroliget ved Bedkommendes egen Erklæring i deres egen Sag; thi den Sag, der her omhandles, gjælder ikke blot afbøde Verredsfoged Bjørnsen, men den gjælder Amtmand Bedel og vedkommende Departementschef; nu har man indhentet disse Mænds Erklæringer, og efter dem er der Intet at foretage; de vidne i deres egen Sag og erklære, at de ere feilfri, og saa siger man: de ere feilfri. Det er ikke den Fremgangsmaade, man skal bruge lige over for Mistanke om Mangel paa rigtig Embedsførelse; der foreligger Mistanke om en Forsømmelse, og da forlanger man andre Beviser end Bedkommendes egen Erklæring. Saaledes gaar man i Almindelighed tilværks imod Statsborgere, og dette maa man ogsaa gjøre her; thi jeg tror dog, at vi mere og mere maa stræbe efter at komme hen til, at Alle ere lige for Loven; jeg siger: stræbe at komme hen til, at Alle ere lige for Loven; thi jeg ved nok, vi komme ikke saa hurtig derhen til, men stræbe derefter skulle vi dog; og det er min Overbevisning, at Embedsmændene selv i Almindelighed ønske Saadant, og ogsaa selv ere bedst tjente dermed. Vi maa altsaa gaa ud fra, hvad der blev anført af det ærede Medlem fra Mossø, at Udvalget har fuldstændig Ret, naar det her forlanger en anden Undersøgelse, og ikke kan blive staaende ved en Erklæring fra de i selve Sagen Interesserede, og fra selve de i den offentlige Mening Anklagede, og delvis Medskyldige i Resultatet. I denne Anledning kommer derhos følgende Spørgsmaal i Betragtning: Er denne Erklæring af en saadan Betskaffenhed, at den kan give os den fornødne Beroligelse? Indeholder den Bidnesbyrd om, at der aldeles Intet har været for Kontrolten at foretage, eller at det har været umuligt at foretage de fornødne Skridt for at komme til denne Undersøgelse, hvis Udblikelse nu foranlediger Statskassen til at betale et saa stort Beløb? Dette Sidste er vel ingenlunde det vigtigste — skjøndt det kan have meget betydelige

Følger; men, hvad der er vigtigere, er, at i saadanne Tilfælde svæktes selvsjælgelig i høj Grad den Tillid, som Borgerne, maa have, og som jeg er overbevist om, de i Almindelighed med Rette kunne have til vor Embedsstand, hvorfor, jeg tror, at Embedsstanden og Justitsministeren, som er de juridiske Embedsmænds rette Foresatte, helst maa ønske, at denne Sag bliver undersøgt tilbunds i dens yderste Forgreninger. Spørgsmaalet er nu altsaa med Hensyn til denne Erklæring: Er den saaledes, at den kan berolige os? Jeg har atter og atter læst den, men ikke kunnet faae det ud, og jeg begriber ikke, hvorledes en Erklæring fra den, som efter Loven maa staa som medskyldig, indtil det er bevist, at han ikke er, skyldig, kan tages for gode Varer. Af Side 19 i Betænkningen ses, at der var Noget i Veien, baade i 1866, 1867 og 1868, og ligeledes i 1870; der var altsaa 1, 2, 3 og 4 Udsættelser af mere eller mindre Betydning, men dog altid af nogen Betydning. Endelig finder man paa Side 20 omtalt, at Vedkommende i Almindelighed var langsom i Behandlingen af Sager, der havde en særegen Betydning for en rigtig Kasse, og Regnskabsføring, og at den en enkelt Gang af Justitsministeriet er givet ham en Trettesættelse for adskillige Forseelser og Nordener, og endvidere siges der, at der af og til blev foresundet Nordener i hans Bogførelse, og at han ved Kasseeftersynene aldrig foreviste en til Bogerne nøgagtig svarende Beholdning, men altid for mange Penge. Men tage vi nu Loven af 1840 for os, saa staar der i dennes § 18 et Forbud imod at sammenblænde Kassens Midler med andre, og om det Utilstebelige i at blænde dem med egne Midler. Nu har denne Embedsmand hele sin Embedstid ved alle Eftersyn af Kassen overtraadt en bestemt Paragraf i den nævnte Anordning, som Kassekontroløren skulde have fordrøet holdt efterrettelig; men desuagtet siger man, at der aldrig var Anledning til at tage disse Forhold nærmere i Eftersyn. Jeg forstaa, ikke dette Sprog; thi denne ene Paragraf maa være lige saa gyldig som de andre, og enhver kan forstaa, hvad Paragrafens Mening er. Jeg paastaar derfor, indtil det bliver nærmere bevist, at vedkommende Kontrolør ere Bjørnsens Medskyldige, og det er ikke godt forud at sige, om ikke en Dom vil vise, at de blive medansvarlige. Jeg er ingenlunde i Stand til at udtale det Modsatte, og jeg beklager for Dvigt, at Jurister ville kunne udtale noget Saadant; det staar tydeligt og klart nok, at hver Gang vedkommende Kontrolør have efterset hans Bogføring, har der fundet Overtrædelse Sted af en bestemt Paragraf i Kasseanordningen, uden at man har vort sig af Stedet, for at forhindre det. Det hedder endvidere i Departementschefens Indstilling, at Bjørnsen var uordentlig saavel i Førelsen af sine Embedsregnskaber og Kassebøger som i Førelsen af sine egne private Regnskabsbøger.